سوء رفتار علمی: سرقت علمی از خود

غلامرضا شریفی‌راد[۱]، حسین شهنازی[۲]، عزیز کامران[۳]، محمد هادی عباسی[۴]

مقاله مروری

چکیده

سرقت علمی، یکی از مباحث جدی جامعه علمی محسوب می‌شود و در سال‌های اخیر، در کانون توجه و علاقه جامعه دانشگاهی و علمی قرار گرفته است. سرقت علمی از نظر محققین امری نادرست و غیر اخلاقی تلقی می‌شود؛ چرا که به منزله سرقت از کاری فکری است. اقتباس از آثار ادبی خود (Self plagiarism)، نوعی از سرقت علمی در نظر گرفته می‌شود و به عنوان ارایه نامناسب از اطلاعات منتشر شده خود به عنوان ایده‌ای جدید، اصلی و یا استفاده از قسمتی از مقاله منتشر شده قبلی خود تعریف شده است. در تعریف خود سرقت علمی به عنوان سرقت، استفاده نادرست یا تقلب و این که آیا شامل مجازات‌های سرقت علمی باشد یا خیر، هنوز تردیدهایی وجود دارد و در مطالعات متعدد به عنوان سرقت علمی معرفی شده است، اما در برخی از موارد مطالعاتی در رد این موضوع دیده می‌شود. همچنین از خود سرقت علمی تعاریف متعدد و گاه متفاوتی ارایه شده است. در مواردی به عنوان چاپ مجدد مقاله در مجله دیگر و یا چاپ با تغییر در عنوان و تغییرات جزیی به عنوان مقاله‌ای جدید مطرح شده است و گاهی به عنوان استفاده از عبارات، جملات و قسمتی از مقاله منتشر شده قبلی فرد بدون رفرنس‌دهی معرفی شده است. در مواردی نیز، به عنوان استفاده از ایده‌های قبلی و نه تنها استفاده از کلمات مطرح شده است. در هر حال، آن چه که مشخص است، خود سرقت علمی از سوی جامعه علمی مورد قبول نیست و نویسندگان در این مقاله بر این باورند که استفاده از آثار قبلی خویش، بدون رعایت ضوابط لازم و ارجاع درست، از مصادیق سرقت علمی می‌باشد و از این رو لازم است که محققین گرامی این مفهوم را تنها در استفاده نادرست از کلمات و جملات خلاصه نکنند و علاوه بر رفرنس‌دهی مناسب در استفاده از آثار خود، از ارایه ایده‌های قبلی در مقالات جدید و تقسیم داده‌ها برای انتشار در چند مقاله خودداری نمایند. این مطالعه با هدف ارایه و جمع‌بندی دیدگاه‌های مقالات منتشر شده از سوی نویسندگان و سردبیران مجلات داخلی و خارجی برای آشنایی محققین کشور به ویژه دانشجویان و محققین جوان انجام شد.

واژه‌های کلیدی: سرقت علمی، سرقت علمی از خود، سوء رفتار، مقاله مروری

ارجاع: شریفی‌راد غلامرضا، شهنازی حسین، کامران عزیز، عباسی محمد هادی. **سوء رفتار علمی: سرقت علمی از خود.** مجله تحقیقات نظام سلامت ۱۳۹۱؛ ۸ (۶): ۹۲۸-۹۲۲.

دریافت مقاله: ۱۳۹۱/۵/۲ پذیرش مقاله: ۱۳۹۱/۸/۲۶

۱- استاد، گروه آموزش بهداشت و ارتقای سلامت، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، اصفهان، ایران

۲- استادیار، گروه آموزش بهداشت و ارتقای سلامت، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، اصفهان، ایران

۳- دانشجوی دکتری، گروه بهداشت عمومی، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی اردبیل، اردبیل، ایران (نویسنده مسؤول)

Email: aziz_kamran@ymail.com

۴- دانشجوی دکتری، کمیته تحقیقات دانشجویی، گروه آموزش بهداشت و ارتقای سلامت، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی اصفهان، اصفهان، ایران

[Downloaded from hsr.mui.ac.ir on 2026-11-25]

مقدمه

انتشار یک مقاله، آخرین مرحله از پروژه علمی می‌باشد که مدت‌های طولانی زمان صرف آن شده است و پس از آنالیزهای متعدد به مرحله چاپ رسیده است و گاهی منابع مالی زیادی را می‌طلبد که هزینه آن بر دوش جامعه است. از این رو از محققین انتظار می‌رود که در صداقت و امانتداری کامل و به طور روشن نتایج کار خود را منتشر نمایند. از دیدگاه جامعه، محققین افرادی صادق و امین تلقی می‌شوند و گمان این که خلاف این باشد، دور از انتظار است، اما پدیده‌ای به نام سوء رفتار، چالشی برای جامعه علمی محسوب می‌شود. سوء رفتار در تحقیقات (Research misconduct) پدیده تازه‌ای نیست (۱) و به عقیده محققین، سابقه طولانی و ثبت شده‌ای ندارد (۲) و برخی از محققین تاریخچه آن را به قدمت خود تحقیقات می‌دانند (۳). سوء رفتار درجات متفاوتی دارد و از ساده‌ترین شکل آن نظیر مشاهدات، آنالیز و تفسیر نادرست شروع می‌شود و به تدریج به سرقت علمی و در نهایت جعل کامل اطلاعات ختم می‌شود. در واقع سوء رفتار علمی به عنوان نوعی تقلب و اختلال در روند آموزشی و علمی تعریف شده است و شامل ساخت، جعل، سرقت ادبی و دیگر رفتارهای غیر اخلاقی در تحقیقات علمی حرفه‌ای است (۶-۴).

سرقت علمی یا Plagiarism شایع‌ترین نوع سوء رفتار می‌باشد (۹-۷) و به عنوان اقتباس غیر مجاز از ایده‌ها، روش‌ها، نتایج و یا کلمات بدون تصدیق منبع و نویسنده اصلی تعریف شده است (۱۱، ۱۰). سرقت علمی یکی از مباحث جدی جامعه علمی محسوب می‌شود (۱۲) و در سال‌های اخیر، در کانون توجه علاقه جامعه دانشگاهی و علمی قرار گرفته است (۱۵-۱۳). اقدام به سوء رفتار علمی در پژوهش باعث تضعیف پیشبرد علم می‌شود و منابع را اتلاف می‌کند (۱۶).

سرقت علمی در حال افزایش است (۱۷) و مختص رشته خاصی نیز نیست و در واقع، در پژوهش مربوط به همه رشته‌های تحصیلی اعم از علوم طبیعی، علوم کاربردی، علوم اجتماعی، علوم انسانی، هنرهای زیبا و ... رخ می‌دهد (۱۸). امروزه، سرقت ادبی یک نگرانی در حال رشد است و اینترنت به عنوان یکی از ابزارهای در دسترس محققین برای افرادی که قصد سوء رفتار و کپی کردن داشته باشند، امکان آن را بسیار ساده‌تر کرده است (۲۰، ۱۹). به نظر می‌رسد که گسترش روز افزون و تعدد مجلات و مقالات آنلاین و نیاز به ارتقای علمی استادان و نیاز دانشجویان تحصیلات تکمیلی، به ویژه در پایه کارشناسی ارشد که با مفاهیم پایه‌ای مقاله‌نویسی و فنون صحیح نوشتن مقاله و ارجاع‌دهی و استفاده از کلمات و عبارات دیگران آشنایی کافی ندارند، باعث شده است که سرقت علمی یک نگرانی در حال رشد محسوب شود.

اقتباس از آثار ادبی خود (Self plagiarism)، نوعی از سرقت علمی در نظر گرفته می‌شود و به عنوان ارایه نامناسب از اطلاعات منتشر شده خود به عنوان ایده‌ای جدید و اصلی و یا استفاده قسمتی از مقاله منتشر شده قبلی خود تعریف شده است (۲۳-۲۱). خود سرقت علمی مسأله‌ای بسیار ظریف است که در حال حاضر در درون جامعه علمی مورد بحث قرار دارد. "علیرغم حساسیت‌های گسترده جامعه علمی در رابطه با این رفتار و همچنین علیرغم این که در زمینه رعایت نکات اخلاقی در پژوهش، منابع بی‌شمار و دستورالعمل‌ها و بیانیه‌های متعددی منتشر شده، اما به مسایل اخلاقی مرتبط با نگارش مقالات علمی، دست کم در کشور ما، کمتر پرداخته شده است" (۲۴). با رشد کمی و کیفی مقالات علم، رعایت نکات اخلاقی مرتبط با نگارش، بیش از پیش توجه جامعه علمی را به خود جلب کرده است.

روش‌ها

این مطالعه به صورت مروری سیستماتیک بود و با جستجوی کلمات Research misconduct، Plagiarism و Self plagiarism در بازه زمانی ۱۹۹۰ تا ۲۰۱۲ از منابع اطلاعاتی Web of science، Science direct، Google scholar pubmed و جستجوی کلمات معادل فارسی در منابع Medlib، Iranmedex و SID مقالات مرتبط استخراج و مقالاتی که در آن‌ها، خود سرقتی به صورت مروری یا پژوهشی اصیل و یا نامه به سردبیر و مقاله کوتاه، مورد مطالعه بود، وارد مطالعه شد.

[Downloaded from hsr.mui.ac.ir on 2026-11-25]

یافته‌ها

در میان تمام انواع سوء رفتار علمی، سرقت Plagiarism از نظر محققین امری نادرست و غیر اخلاقی تلقی می‌شود؛ چرا که آن را به منزله سرقت از اثری می‌دانند که عصاره اصلی فعالیت فکری است (۲۵). اما این پدیده در نظر برخی افراد امری نه تنها غیر اخلاقی نیست بلکه گرایشی مثبت به آن دارند. مطالعه Elzubeir و Rizk، نشان داد که ۲۷ درصد از دانشجویان پزشکی در سال پنجم و ششم خود در امارات متحده عربی، سرقت ادبی را یک رفتار مناسب می‌دانستند و دانشجویان اعلام کردند که فعالیت‌های غیر اخلاقی علمی از قبیل سرقت ادبی اهمیت کمتری از دیگر جنبه‌های سوء آموزشی از قبیل سوء استفاده از قدرت دارد (۱۵) و نتایج مطالعه Bilić-Zulle و همکاران نشان داد که ۹۰ درصد از دانشجویان پزشکی تا حدی در مقاله خود سرقت علمی داشتند. در مطالعه مذکور فقط ۱۷ نفر (۹ درصد) از دانشجویان در پایان‌نامه خود هیچ موردی از سرقت علمی نداشتند و تنها ۳۴ درصد از آنان کمتر از ۱۰ درصد از متن مقاله آن‌ها سرقت شده بود و در این مطالعه متوسط نرخ سرقت ادبی از آثار، ۱۹ درصد بود (۱۰).

گر چه برآوردی کامل از شیوع سرقت ادبی در جامعه علمی در مطالعات اعلام نشده بود، با این حال، Martinson و همکاران گزارش دادند که ۲ درصد نویسندگان از ایده‌های دیگران بدون اخذ مجوز و یا دادن اعتبار به نویسندگان استفاده می‌کنند (۲۶). در مطالعه Scanlon از ۶۰۰ مقاله مورد مطالعه در یک مجله جراحی، ۳ درصد از مقالات به طور کامل مشابه چاپ شده است و حدود ۷/۵ درصد مشابه بود و نویسندگان نتیجه‌گیری کردند که یک ششم از مقالات چاپ شده در مجله، شامل مقالاتی است که با تقسیم یافته‌ها در چند مقاله چاپ شده‌اند (۲۷).

آن چه که به ذهن می‌رسد، این است که شاید نرخ سرقت بیش از این مقدار باشد؛ چرا که مطالعات نشان داده‌اند که در بسیاری از موارد سوء رفتار در تحقیقات غیر قابل تشخیص است (۲۸، ۸). در همین راستا Rennie و Crosby در مطالعه خود گزارش دادند که ۵۶ درصد از دانشجویان پزشکی در ایالات متحده حداقل یک بار در طول دوره تحصیلی خود سرقت علمی انجام می‌دهند (۱۴).

انگیزه سرقت کردن آثار علمی، تحت تأثیر عوامل مختلفی از قبیل زبان انگلیسی به عنوان زبان دوم (۲۹، ۲۸)، عدم احترام به مالکیت معنوی در فرهنگ‌های خاص (۳۱، ۳۰، ۲۳) و منافع مادی و اجتماعی (۳۲) است. علاوه بر انگیزش، نگرش متحمل به سمت این شکل از سوء رفتار یکی دیگر از عوامل مهم است و ممکن است که برای توضیح سرقت ادبی و قابل توجیح بودن در دیدگاه نویسندگان مقالات در شیوع این رفتار مؤثر باشد.

خود سرقت علمی یکی از موارد آن است که در تعریف آن به عنوان سرقت، استفاده نادرست و یا تقلب و این که آیا شامل مجازات‌های سرقت علمی باشد یا خیر، تردیدهایی وجود دارد. در مطالعات متعدد به عنوان سرقت علمی معرفی شده است، اما در برخی از موارد مطالعاتی در رد این موضوع دیده می‌شود. در مقالات متعدد مورد مطالعه، از خود سرقت علمی تعاریف متعدد و گاه متفاوتی ارایه شده بود. در مواردی به عنوان چاپ مجدد مقاله در مجله دیگر و یا چاپ با تغییر در عنوان و تغییرات جزیی و ارایه آن به عنوان مقاله‌ای جدید مطرح می‌باشد (۳۳) و در مقالات دیگر به عنوان استفاده از عبارات و جملات و قسمتی از مقاله منتشر شده قبلی فرد بدون رفرنس‌دهی معرفی شده است (۲۳، ۲۲) و گاهی به عنوان استفاده از ایده‌های قبلی و نه تنها استفاده از کلمات مطرح شده است (۳۴)، اما برخی نویسندگان حیطه گسترده‌تری برای آن در نظر گرفته‌اند و موارد دیگری از سرقت علمی را جزیی از آن معرفی کرده‌اند. چنان چه در برخی مقالات، خود سرقت علمی در ۴ طبقه مطرح شده است و شامل انتشار مجدد مقاله در مجله دیگر و تقسیم داده‌های مطالعه بزرگ به چند مقاله، ایجاد تغییرات و انتشار مقاله به عنوان ایده‌ای جدید، ایجاد چرخه متن و نقض قانون کپی رایت (Copy-write) بود (۳۵، ۳۳).

همچنین در برخورد با این پدیده، رویکرد متعددی اتخاذ شده است و برخی از مجلات و منابع اطلاعاتی نگرشی آزادانه‌تر دارند و اجازه استفاده از مقالات منتشر شده قبلی را

[Downloaded from hsr.mui.ac.ir on 2026-11-25]

به نویسندگان به صورت پیش فرض اعطا کرده‌اند (۳۶). با وجود این تعدد دیدگاه‌های این موضوع از دو دیدگاه اخلاقی و قانونی قابل بحث است که جنبه قانونی در این مورد روشن و مشخص است، ولی جنبه اخلاقی قابل تفسیر از دیدگاه افراد می‌باشد. از دیدگاه قانونی، قانون کپی‌برداری استفاده مجدد از هر کاری که حق کپی آن محفوظ باشد، اعم از این که صاحب آن خود فرد و یا دیگری باشد، بدون کسب اجازه از مجله منتشر کننده، منع کرده است.

از لحاظ اخلاقی نیز باید گفت که با گسترش روز افزون رشد علم، متناسب آن با رشد کمی مقالات روبه‌رو هستیم. بنابراین مجلات با حجم انبوهی از دست نوشته‌ها مواجه می‌باشد که می‌بایست کارشناسی شود و زمان و هزینه زیادی لازم است تا مقالات به مرحله انتشار برسد، در همین حال اگر بعد از این صرف هزینه‌ها، نویسنده‌ای با دست زدن به خود سرقتی عمدی، قصد فریب خوانندگان و تیم مجله را داشته باشد، خستگی‌های تیم مجله دو چندان خواهد شد و خوانندگان را در نوآور بودن مجله مردد و هزینه‌های آن‌ها برای خرید و اشتراک و یا دانلود مقاله تلف خواهد کرد. گاهی نویسندگان دچار خود سرقتی غیر عمدی می‌شوند که به صورت ناخواسته و از روی ناآگاهی رخ می‌دهد و برای پرهیز از ارتکاب و عواقب آن پیشنهاد می‌شود که نویسندگان جملات را بعد از اتمام، به صورت کامل بازنویسی کنند، به نحوی که مفهوم و معنای آن حفظ شود.

نتیجه‌گیری

در حال، آن چه که مشخص است، خود سرقت علمی از سوی جامعه علمی مورد قبول نیست و نویسندگان در این مقاله بر این باورند که استفاده از آثار قبلی خویش، بدون رعایت ضوابط لازم و ارجاع درست، از مصادیق سرقت علمی می‌باشد و از این رو لازم است که محققین گرامی این مفهوم را تنها در استفاده نادرست از کلمات و جملات خلاصه نکرده‌اند و علاوه بر رفرنس‌دهی مناسب در استفاده از آثار خود، از ارایه ایده‌های قبلی در مقالات جدید و تقسیم داده‌ها برای انتشار در چند مقاله خودداری نموده‌اند و با تفکراتی نو در مقالاتی که منتشر می‌کنند، با ارایه اندیشه‌های نوآورانه، با بحث جامع روی داده‌ها، اندیشه‌ها را به چالش بکشند. همچنین مسؤولیت اخلاقی خویش می‌دانیم تا متذکر شویم که استادان در حیطه پژوهش، مسؤولیت آشناسازی دانشجویان خویش با این پدیده که گاه به عنوان طاعون علم یاد شده است (۴)، را بر عهده دارند تا بتوانند مقاله‌هایی ارزشمند به چاپ رسانند و در اثر ناآشنایی و ناآگاهی با مجازات‌ها و سوء شهرت علمی مواجه نشوند. حساسیت این امر از آن جایی است که با روشن شدن سوء رفتار علمی از سوی چند نویسنده از یک کشور و انتشار آن در مجلات و سایت‌های مجلات مختلف می‌تواند حیثیت جامعه علمی مربوط را به شدت تهدید نماید. از این رو در این راستا، ملزم نمودن نویسندگان به رعایت نکات اخلاقی مرتبط با ارایه و نشر مقالات بیش از پیش مشخص می‌شود. در این راستا نیز به عنوان راه‌کارهایی برای پیش‌گیری از روی دادن سرقت علمی در ابعاد مختلف و از نوع آگاهانه و ناآگاهانه پیشنهاد می‌شود که کارگاه‌هایی در سطح گسترده برای آشنایی کلی با این مفهوم در دانشگاه‌هایی که دانشجوی تحصیلات تکمیلی پذیرش می‌شود و همچنین برای استادان دانشگاه برگزار شود و همچنین ایجاد شبکه‌ای گسترده در وب با دسترسی رایگان برای دانشجویان و استادان کشور که بتوانند به عنوان محکی برای سنجش مقالات خود از ابعاد مختلف سرقت علمی ضروری است تا قبل از ارسال مقالات خود به مجلات اقدام نمایند و از عواقب اقدام شاید ناآگاهانه در امان باشند. همچنین پیشنهاد می‌شود که همکاری بین مجلات داخلی کشور در زمینه پیش‌گیری از این اقدام گسترش یابد و با ایجاد شبکه‌ای به هم پیوسته به پژوهشگران برای دوری از آن کمک نمایند. همچنین مسؤولین و سردبیران محترم در سایت‌های مجلات خود بخشی با این عنوان ایجاد نمایند و به معرفی افرادی که به این اقدام دست زده‌اند و برای مجله محرز اثبات شده است، بپردازند.

[Downloaded from hsr.mui.ac.ir on 2026-11-25]

References

1. Hudson Z. Plagiarism: the plague of digital media? Phys Ther Sport 2010; 11(3): 73-4.
2. Moghtaderi A, Dahmardeh M. Fraud and Misconduct in Medical Research. Zahedan J Res Med Sci 2012; 14(1): 1-7. [In Persian].
3. Lock S. Research misconduct 1974-1990: An imperfect history. In: Lock S, Wells F, Farthing M, Editors. Fraud and Misconduct in Biomedical Research. 3rd ed. London, UK: BMJ Publishing Group; 2001. p. 264
4. Code of student conduct.Columbus: COAM 2007. Committee on Academic Misconduct [Online]. 2010; Available from: URL: http://oaa.osu.edu/procedures/1.0.html /
5. Office of Research Integrity. Policy on plagiarism. Rockville: ORI [Online]. 2009 [cited 2010 Jun 2]; Available from: URL: http://ori.dhhs.gov/policies/plagiarism.shtml/. 2012.
6. Petrovecki M, Scheetz MD. Croatian Medical Journal introduces culture, control, and the study of research integrity. Croat Med J 2001; 42(1): 7-13.
7. Benos DJ, Fabres J, Farmer J, Gutierrez JP, Hennessy K, Kosek D, et al. Ethics and scientific publication. Adv Physiol Educ 2005; 29(2): 59-74.
8. Titus SL, Wells JA, Rhoades LJ. Repairing research integrity. Nature 2008; 453(7198): 980-2.
9. Smith ER. Plagiarism, self-plagiarism and duplicate publication. Can J Cardiol 2007; 23(2): 146-7.
10. Bilic-Zulle L, Frkovic V, Turk T, Azman J, Petrovecki M. Prevalence of plagiarism among medical students. Croat Med J 2005; 46(1): 126-31.
11. Smith N, Wren KR. Ethical and legal aspects part 2: plagiarism--"what is it and how do I avoid it?". J Perianesth Nurs 2010; 25(5): 327-30.
12. Persaud R. Fighting plagiarism. The Lancet 2008; 371(9631): 2146.
13. Chalmers I. Role of systematic reviews in detecting plagiarism: case of Asim Kurjak. BMJ 2006; 333(7568): 594-6.
14. Rennie SC, Crosby JR. Are "tomorrow's doctors" honest? Questionnaire study exploring medical students' attitudes and reported behaviour on academic misconduct. BMJ 2001; 322(7281): 274-5.
15. Elzubeir MA, Rizk DE. Exploring perceptions and attitudes of senior medical students and interns to academic integrity. Med Educ 2003; 37(7): 589-96.
16. Naz Zahedi L. Scientific Misconduct in Conducting Medical Research and Manuscript Writing: A profession Responsibility. Ethics in Science & Technology 2007; 2(3-4): 73-80. [In Persian].
17. Girard NJ. Plagiarism: an ethical problem in the writing world. AORN J 2004; 80(1): 13-5.
18. Price A. The 1993 ORI/AAAS conference on plagiarism and theft of ideas. J Infor Ethics 1994; 3(2): 54-63.
19. Carroll J. Institutional Issues in Deterring, Detecting and Dealing with Student Plagiarism [Online]. 2004; Available from: URL: www.jisc.ac.uk/uploaded_documents/plagFinal.pdf/
20. Breen L, Maassen M. Reducing the Incidence of Plagiarism in an Undergraduate Course: The Role of Education. Issues in Educational Research 2005; 15(1): 1-16.
21. Broome ME. Self-plagiarism: oxymoron, fair use, or scientific misconduct? Nurs Outlook 2004; 52(6): 273-4.
22. Hexham I. Academic Plagiarism Defined [Online]. 2005; Available from: URL: http://www.ucalgary.ca/~hexham/study/plag.html/
23. Dellavalle RP, Banks MA, Ellis JI. Frequently asked questions regarding self-plagiarism: How to avoid recycling fraud. J Am Acad Dermatol 2007; 57(3): 527.
24. Shabani A. Ethics in scientific writing. Iran J Psychiatry Clin Psychol 2007; 13(2): 87-8. [In Persian].
25. Mavrinac M, Brumini G, Bilic-Zulle L, Petrovecki M. Construction and validation of attitudes toward plagiarism questionnaire. Croat Med J 2010; 51(3): 195-201.
26. Martinson BC, Anderson MS, de Vries R. Scientists behaving badly. Nature 2005; 435(7043): 737-8.
27. Scanlon PM. Song from Myself: An Anatomy of Self-Plagiarism. Plagiary: Cross-Disciplinary Studies in Plagiarism, Fabrication, and Falsification [Online]. 2008; Available from: URL: http://quod.lib.umich.edu/cgi/p/pod/doidx?c=plag;idno=5240451.0002.007/
28. Roig M. The culture of mistrust is already with us. The Write Stuff 2008; 17(1): 44.
29. Vasconcelos S, Leta J, Costa L, Pinto A, Sorenson MM. Discussing plagiarism in Latin American science. Brazilian researchers begin to address an ethical issue. EMBO Rep 2009; 10(7): 677-82.
30. Hayes N, Introna L, Whitley EA. Plagiarism, values and computing: differing cultural expectations of academic work in information systems education [Online]. 2005; Available from: URL: http://www.lums.lancs.ac.uk/files/sdaw/5707/download/
31. McCabe DL, Feghali T, Abdallah H. Academic Dishonesty in the Middle East: Individual and Contextual

[Downloaded from hsr.mui.ac.ir on 2026-11-25]

Factors. Research in Higher Education 2008; 49(5): 451-67.
32. Goodstein DL. Conduct and Misconduct in Science [Online]. 2001; Available from: URL: http://www.physics.ohio-state.edu/~wilkins/onepage/conduct.html#1/
33. Roig M. Recycling portions of text from the same author/s previously published papers in psychology: An exploratory study. Proceedings of the Conference on Research Integrity; 2000 Nov 19-20; Bethesda, MD; 2000. 2012.
34. Bouville M. Plagiarism: words and ideas. Sci Eng Ethics 2008; 14(3): 311-22.
35. Roig M. Re-using text from one's own previously published papers: an exploratory study of potential self-plagiarism. Psychol Rep 2005; 97(1): 43-9.
36. Boisvert RF, Irwin MJ. Plagiarism on the rise. Communications of the ACM 2006; 49(6): 23-4.

[Downloaded from hsr.mui.ac.ir on 2026-11-25]

Plagiarism: Self-Plagiarism

Gholamreza Sharifirad[1], Hossein Shahnazi[2], Aziz Kamran[3], Mohammad Hadi Abbasi[4]

Review Article

Abstract

Plagiarism is a serious debate in scientific community and in recent years has been in the center of interest in academic and scientific communities. Plagiarism is considered as an unethical and improper act, because it constitutes theft from an intellectual work. Self-plagiarism is considered as a sort of plagiarism and is defined as an improper release of information as a new idea, or using main or a part of self article which previously has been published. There are still doubts in definition of self-plagiarism as theft, fraud and abuse or plagiarism and whether or not such penalties are required, it has been introduced as plagiarism in several studies but in some cases, this view was rejected. Multiple and different definitions are presented for plagiarism, such as republishing articles in other journals or publishing with changes and introducing it as a new article. Sometimes it has been introduced as using phrases, sentences and a part of a previously published article without reference. However, it is clear that self plagiarism is not acceptable to the scientific community, and the authors of this paper believed that using ones own previous works, without proper citation is an instance of plagiarism. Therefore, it is necessary that researchers do not summarize this subject merely as the improper use of words and sentences, and in addition to proper referencing of their works, avoid publishing previous articles as new ideas and dividing data into several articles. This study aimed to present and summarize the views of the authors and editors in published papers in national and international journals for students and scholars, especially for young scholars.

Key words: Plagiarism, Self- Plagiarism, Misconduct, Review Article

Citation: Sharifirad Gh, Kamran A, Shahnazi H, Abbasi MH. **Plagiarism: Self-Plagiarism.** J Health Syst Res 2013; 8(6): 922-28.

Received date: 23/07/2012 Accept date: 16/11/2012

1- Professor, Department of Health Education and Promotion, School of Health, Isfahan University of Medical Science, Isfahan, Iran
2- Assistant Professor, Department of Health Education and Promotion, School of Health, Isfahan University of Medical Science, Isfahan, Iran
3- PhD Candidate, Department of Health Public, School of Health, Ardabil University of Medical Science, Ardabil, Iran
(Corresponding Author) Email: aziz_kamran@ymail.com
4- PhD Candidate, Student Research Committee, Department of Health Education and Promotion, School of Health, Isfahan University of Medical Science, Isfahan, Iran

[Downloaded from hsr.mui.ac.ir on 2026-11-25]